

16. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygaardskirken 15. september 2024, kl. 14

Tekst: Johannesevangeliet 11, 19-45

Salmer: 14; 21; 241; 547; 457, v.3-4; 11

Tak Gud for dit JA til livet og til os! Amen.

Påskedag fortæller os, at Jesus var død, men blev levende på ny. Påske er *forår* - livet spirer frem! Nu er det *efterår* – mørket og kulden tager igen til derude. Og inde i os selv kan mørke og fortvivelse let få magten - uanset årstiden. Netop i dag ved indgangen til mørkesæsonen får vi Guds forårshilsen: Jesu ven Lazarus var død men blev levende på ny! For når mørket truer, siger Gud til os: Glem ikke at min kærlighed er stærkere end døden! Når Gud vil, kan Han bryde naturlovene! Det gjorde Han i Jesus, når han helbredte syge og gav liv til døde. Og i Jesu egen død gav Gud os en helt *ny* naturlov, der hedder *opstandelse*! For han forvandlede døden til en dør – den skal vi alle gå ud af en dag, men dér i døren skal vi høre Jesus kalde på os, som han kaldte på sin ven Lazarus: *Kom herud! Kom ud i livet og lyset! Kom til mig – jeg slipper dig ikke, min kære ven!* Kan I høre styrken i Jesu stemme? Det er kærlighedens styrke!

16. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Det er styrken fra den evige Gud der har skabt universet og naturlovene – en voldsom styrke! Men i Jesus kommer den os nær – som en tryk hånd at holde i, som varm medlidenhed, der binder os sammen! Jesus græd over sin ven Lazarus' død: *Se hvor han elskede ham!* udbrød folk spontant, da de så hans sorg, hans smerte, hans tab. Jesus er tydelig at aflæse – som et medmenneske, som en hjertevarm livsven! Vi mærker, at dér hvor Jesus er til stede, dér er Guds kærlighed til stede! Dér helbreder den, dér sætter den fri, dér tænder den lys og vækker håb. Vi kan aldrig blive væk for Gud – vi kan aldrig blive glemt af Gud. Når vi siger: Det er håbløst! – så øver Guds kærlighed opstand og siger: Kom ud i lyset! Selv Lazarus' søstre, Martha og Maria gav op – selv om de kendte Jesus så godt og troede på hans guddommelige kræfter: Det var for sent, døden havde magten! sagde de. Men for Gud er det aldrig for sent! For kærligheden er det aldrig for sent! For set fra Guds vinkel er døden en åben dør, der fører lige ind i Hans åbne favn! Vi frygter, at døden fører ned i en åben afgrund af mørke og tomhed. For vi møder den afgrund af sorg, forladthed og frygt, når vi mister vores kære. Men glem ikke, siger Gud til os – at Jesus har lagt sig selv som en bred og sikker bro hen over den

16. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

afgrund! Vi kan gå lige over den og ind i Guds favn!
Dét er kærlighed!

De sagde om Jesus dengang: *Se, hvor han elskede ham!* Det samme kan vi sige i dag: *Se, hvor han elskede os!* Jesu kærlighed også til hver enkelt af os er så vildt stærk: Han gik selv i døden for at blive vores direkte vej fra livet på jorden til livet hos Gud. Han er med os, den stærke Gud! Og ikke kun i døden men også her og nu: For opstandelse er der brug for ikke kun efter døden – men også i hverdagen; for hverdagen er fyldt med mørke afgrunde – og mennesker skubber i dumhed eller med vilje hinanden ned i dem! Hver dag har vi brug for opstandelse – for opstand imod løgn, imod ligegyldighed og imod kynisme. Og Gud er der med sit stærke JA, hver gang vi hånligt siger nej til andre. Uanset hvad vi møder hinanden med – så møder Gud os med sit JA! Vi skal leve! Gud vil det! Vi skal gå ud af mørket – gå ud i lyset fra Gud! Ja, vi skal gå ud i mørket i hverdagen, gå ud til hinanden med Guds stærke JA til livet og samhørigheden!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.